Verzoek van 1 februari 2011 aan het Hof van Justitie van de EVA, ingediend door Borgarting lagmannsrett in de zaak STX Norway Offshore AS e.a. tegen Staten v/Tariffnemnda

(Zaak E-2/11)

(2011/C 208/06)

Bij schrijven van 1 februari 2011 van de Borgarting lagmansrett (Hof van beroep van Borgarting) is bij het EVA-Hof een verzoek ingediend dat bij de griffie van het hof is binnengekomen op 9 februari 2011, om een advies in de zaak STX Norway Offshore AS e.a. tegen Staten v/Tariffnemnda, betreffende onderstaande vragen:

1. Staat Richtlijn 96/71/EG, en met name artikel 3, lid 1, eerste alinea, onder a) en/of c), zie tweede alinea, een EER-staat toe om werknemers uit een andere EER-staat die vanuit een andere EER-staat op zijn grondgebied ter beschikking zijn gesteld, de volgende arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden te garander die, in de EVA-staat waar het werk wordt uitgevoerd, zijn vastgelegd door middel van nationale collectieve arbeidsovereenkomsten die overeenkomstig artikel 3, lid 8, van de Richtlijn algemeen verbindend zijn verklaard:

   a) maximumaantal arbeidsuren;

   b) vergoeding die het basisuurloon aanvult voor werkopdrachten waarvoor niet thuis kan worden overnacht, met een uitzondering voor werknemers die zijn aangenomen op de plaats waar de werkzaamheden worden verricht; en

   c) compensatie voor reiskosten en kosten voor maaltijden en overnachting in geval van werkopdrachten waarvoor niet thuis kan worden overnacht, met een uitzondering voor werknemers die zijn aangenomen op de plaats waar de werkzaamheden worden verricht;

   Worden de antwoorden op de voorstaande vragen beïnvloedt door het relatieve aantal werknemers waarop de betreffende collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing was voordat deze algemeen verbindend werd verklaard, en zo ja, hoe ?

2. Moet, indien de arbeidsvoorwaarden- en omstandigheden in de EER-staat waar het werk wordt uitgevoerd en die in een overeenkomstig artikel 3, lid 8, algemeen verbindend verklaarde nationale collectieve arbeidsovereenkomst zijn vastgelegd, voldoen aan de vereisten van artikel 3, lid 1, van Richtlijn 96/71/EG, de nationale rechter afzonderlijk beoordelen of deze arbeidsvoorwaarden- en omstandigheden voldoen aan de vereisten van artikel 36 van de EER-overeenkomst, en ook of zij gerechtvaardigd kunnen worden op grond van dwingende redenen van algemeen belang?

3. Bij een bevestigend antwoord op de tweede vraag:

   a) Staat artikel 36 EER toe dat de gronden die worden gegeven voor een besluit tot algemeenverbindendverklaring, waarbij bepaalde arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden in een nationale collectieve arbeidsovereenkomst algemeen verbindend worden verklaard voor de betrokken bedrijfstak, dienen „te waarborgen dat voor buitenlandse werknemers salaris- en arbeidsvoorwaarden gelden die gelijkwaardig zijn aan die welke voor Noorse werknemers gelden"?

   b) Kan, tenzij bewijs van het tegendeel wordt geleverd door de particuliere partijen, worden aangenomen dat de arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden die verenigbaar zijn met richtlijn 96/71/EG, zie artikel 3, lid 1, gelezen in het licht van artikel 3, lid 8, de bescherming van werknemers en eerlijke mededinging waarborgen?

   c) Wat zijn de gevolgen, zo daar van sprake is, voor het antwoord op vraag 3, onder a), wanneer de ontvangende staat een systeem toepast waarbij algemeen toepasselijke arbeidsvoorwaarden- en omstandigheden zijn opgenomen in nationale wetten en worden aangevuld met arbeidsvoowaarden en –omstandigheden die zijn vastgelegd in nationale collectieve arbeidsovereenkomsten die algemeen verbindend kunnen worden verklaard voor het betrokken beroep of de betrokken bedrijfstak?